

Muliassus de Turk

Dirk Kalbergen

bron

Dirk Kalbergen, *Muliassus de Turk*. Tymon Houthaak, Amsterdam 1652

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/kalb001muli01_01/colofon.php

© 2011 dbnl

Opdracht, Aan den Konstlievenden Triaal Parker.

GOnstige Broeder,

Ik breng hier voor U.E. *Muliassus den Turk*, het welk u van een voortreffelik Poët in 't Engelsch is voorgesteld, en my van u overgezet. Hy komt u niet voor als ghy wel vermoed had, maar naakt, ongewapent, om zoo veel bitze stormen af te staan, als hem nu boven 't hoofd hangen; doch meest van waanwijzen, die niet willen, of kunnen inzien, dat een Leerwerk zoo goet niet kan uitvallen, als een Meesterstuk; maar ik hoop dat gy hem aan zult zien met meêdoogende oogen. En zoo gy bevindt dat ik de Poët zijn woorden gekrenkt, en 't rechte padt

misgelopen had, legt zulkx toe de vrees; want gelooft dat ik het zou nagelaten hebben, had de yver, die meer als het verstand was, my niet aangeport. Nu, door lust en yver heb ik 't voltrokken; heb ik my vergrepen, noem het een blinden yver; 't zal my genoeg zijn, en my troosten dat 'er veel zijn. Neemt hem dan aan om d'eer van dien dapp'ren Engelsman, en beschermt hem als u eigen; dit doende, verblijf ik altijd u verplichte Vriend, en

Aanverbonde Broeder

D. KALBERGEN.

**Op Muliassus de Turk,
Gerijmt door Dirk Kalbergen.**

*Als Staatzucht haar verwoede standaard plant,
Voor 't Autaar dat van valsche Liefde brandt,
Daar heeft Bedrog den kelk al vol geschonken
Met Vorsten bloedt, en maakt den Oorlog dronken
Op 't Moort-Tooneel. zy zuigt van het Gemeent'
Uit d' aad'ren 't bloedt, en 't merg uit haar gebeent'.
Zoo iemands oog wil op die gruw'len staren,
Die zie den Turk, in 't veinzen wel ervaren,
Die 't quaatdoen straft, en zelf om 't quaat doen lijdt,
Tot dat men ziet d'onnosle Deugt bevrijdt.*

J. NOOZEMAN.

**Op het Treurspel van Muliassus de Turk.
Gerijmt door Dirk Kalbergen.**

ZOo immer wraak of list Ulysses heeft betoont
Door deze of geene vond', op duizentderlei wijzen,
Ziet eerst wat listigheid in *Muliassus* woont,
En zegt dan wien gy zult, den Griek, of Turrik, prijzen

In wraak en listigheid. Ulysses woelde om staat,
Den Turk om *Iulia*, die hy bemint van harten;
Dies *Muliassus* list den Griek te boven gaat:
Want d'eerste wierd gestijft van 't Heiligdom van Sparten,

En kreeg alzoo zijn glimp; maar *Muliassus* dwingt
Feniz' en *Borgias* door levendige geesten.
Ziet hoe dit Schouwtooneel van wraak en listen blinkt:
Ver boven anderen schoeit het op hooger leeste.

Den Turk volhart tot 't end', en roept: *Fenizo*, za!
Stoot toe laf hartige, moort my met *Iulia*.
Hoe listig listen zijn, hoe donker, of hoe duister,
De tijd en waarheid die verwelken glans en luister.

G. EGGERICX.

Op Muliassus de Turk.

*Hier stookt de wraakzucht 't vuur van veinzery en haat,
 En hitst drie Moordenaars, en een Moordres, om staat
 En menschen, door bedrog en list, te onderdrukken.
 Den jongen Turk die blaakt, en van de schellemstukken
 Is Borgias begort; Themoclea verstrekt
 De Vroetvrouw, die door list de schelmery voltrekt,
 En spookt gelijk een doot, met ziedent bloed in d' ad'ren.
 D'onnooz'le Julia is 't baken der verrad'ren,
 Om weten het al geschiedt; maar ziet noch op het endt
 Dat haat, verradery, bedrog, de rug haar wendt.
 Zoo leert KALBERGEN hier de menschen ondervinden
 Hoe dat het quaat altijd zyn Meester gaat verslinden.
 Zijn eerste Treurspel wijst de booze Wereldt aan,
 Dat wraakt hoe wel beleidt, zijn straf niet kan ontgaan.*

H. VERBIEST.

Op het zelve.

IS dit het eerste Spel het geen ik heb geleezen,
 Daar in gy List en Wraak zoo levendig afmaalt?
 Wat zal het laatste dan van uwe Werken weezen,
 Zoo gy noch vijftig jaar, of meerder', leven haalt?
 My dunkt ik zie door u den Schouwburg noch stoffeeren
 Met Speelen, vol van glans, en leerzaam reedens-stof:
 Waar uit d'Aanschouwers niet dan deugde zullen leeren,
 En gy verdienen moogt een onverwelkbaar lof.
 Vaart voort dan, waarde Vriend, en leert u Rijm zoo dwingen,
 Dat het tot leering strekt, hoe zeer de Laster loeit;
 Zoo zullen evenwel uw' lof de Muzen zingen,
 Om dat op 't Schouwtooneel u konst, door Yver, bloeit.

J. VOLHART.

Namen der perzonaadjen.

Borgias, *Stadthouder van Florençen.*

Themoclea, *Vrouw van Borgias.*

Muliassus de Turk.

Julia, *Hartogin van Florençen.*

Fenizo, *Hartog van Venetien.*

Ferrando, *Hartog van Ferraren.*

Amada, *Dochter van Borgias.*

Twee Raden *van Florençen.*

Peruzio, *Edelman van Venetien.*

Philenzo, } *Edellieden van Florençen.*

Phego, } *Edellieden van Florençen.*

Bordello, *Kluchtig Edelman van 't Hof.*

Eunuchus, *Slaaf van Themoclea.*

Het Tooneel is buiten, en in 't Hof van Florençen.

Muliassus de Turk.

Treur - Spel.

Eerste deel.

Iulia, en Amada, gevangen in't Hof.

DEn dagh die gaat voorby, maar ik zit hier gekluistert Onschuldigh, ach! ai zeg, waarom de Zon verduistert Van mijn geluk? daar ik veel vreught genieten kon: Maar laas! s' is mijn ontroof. Waar of men immer von Een Oom die wreeder was?

Amad.

Mevrou, 't is waar, mijn Vader
Is wreed en straf van aard; maar denkt dit werk wat nader,
't Is maar een looze schijn, om van de rechte wegh
Ons af te voeren.

Iul.

Wel, als ik het overlegh,
En rijplik overweegh in d'Evenaar van reden,
Vind ik het zoo te zijn: 'k wil dan geen tijd besteeden
In 't droevigh quijnen. Neen, ons leven is een Baak,
En wijst ons tot de dood; maar d'eene heeft vermaak,
En d'andre droefheid, 't schijnt dat ik op onlukx klippen
Gestrand ben, en 't verdriet in 't minst niet kan ontslippen.

Amad.

Gykund noch wel Mevrouw. Ai! wilt door deze reên
U vreughd en blijdschap niet verkorten: laat ons, 't geen
Zoo ver noch is, niet eens bedenken. Slaat u oogen
Eens over 't vlakke Land; en ziet hoe groot 't vermoogen
Van onzen Schepper is. Zie hoe het pluim - gediert
Met vreughde zich vermaakt, en door de telgen zwiert.
Ziet gy aan d'andre zy, daar ziet gy de Standaarden
Vast kronk'len door de wint; gy ziet met praght de Paarden
Op 't heerlijkst toegerust. Aan d'oostzy van de Stadt
Ziet gy Ferrando; zie, hy heeft 'et vuur gevat
Van Min, waarin hy brand tot uwaarts. In het westen
Ziet gy op wit Zatiyn, met Goud bezaait, 't bevesten

Van Liefde, Trouw, en Plicht; want gy ziet in de Vaan
 Ben gouden Arm, en vat een brandent Hart: hier aan
 Bespeurt gy wel wat min Fenizo u moet dragen:
 Hy is als Mirraas Zoon; wie zou hy niet behagen?
 Den andren als God Mars, wen hy Vrouw Venus vat
 In 't yzere geknars zijns strijdbren arms, en badt
 Om liefde, gunst, en eer. Zie daar, zy naadren beide
 En offren u haar Min. Wie zoud' men niet verleiden
 Met zulk gezicht? Mevrouw, waar 't in mijn keur gestelt,
 Ik nam Ferrando aan; die braven Oorlooghs Heldt
 Wijft met zijn oogen uit wie dat hy is; schoonheeden
 Heeft hy in overvloedt, geen Beeldt, schoon 't was gesneeden
 Uit Marmer, of Albast, 't en overtreft hem niet.

Iul.

Oneen! gy doolt: 'k geloof dat onder het gebiedt
 Van d'andre schoonheid zelf de Min-Godin moet buigen;
 In hem bloost Liefde en Trouw, zijn oogen zijn getuigen
 Hoe minlik dat hy is; vermakelik en zoet
 Schijnt al zijn ommegangh. Amada, ai! men moet
 Niet altijd op de kracht, en op de wreedheid letten,
 O neen! in 't minste niet, de wreedheid laat zich pletten
 Gelijk onrijpe vrucht, die door een sterke windt
 Ter aarde word gevelt, en zap noch voedtzet vindt;
 Maar moet in slijk en stof verrotten en verslikken.
 De Liefde die en wil by wreedheid niet wel schikken.

Tweede uitkomst.

Fenizo. Ferrando. Iulia. Amada.

Feni.

Ferrando, geeft aan my het geen ik heb ge-eist,
 Zoo neemt ons twist een end. Wel hoe, mijn Heer, gy deist
 Heel van de rechte wegh, en zoekt veel ommewegen:
 Ghy weet het recht is mijn.

Ferran.

Ik heb de Maaght verkregen
 Door eeden en beloft'.

Feni.

'k Beken dat Borgias
 Haar heeft aan u belooft. Maar hoe mijn Heer! dat was
 Alleen maar uit zijn naam, en z'is aan mijn verbonden
 Met wil van Staat en Land; 't geen schriftlik is gezonden
 Uit al den Raad hun last. Hier op berust mijn zaak,
 Hier op bepleit ik 't recht met wapens, en door wraak.

Fer.

Gy holt heel buiten 't spoor. Gy gaat u zelf verheffen

Door u waanwetenschap, en schijnt heel t'overtreffen
 Een ieder door u recht. Florenzius die is
 Gestorven wettig Vorst van Staat en Erffenis,
 En stelden Julia in Borgias bewaren,
 Dat hy haar, als zy was gekomen tot heur jaren,
 Uithuwelikken zou aan een gelijk van Staat
 Als zy was. En hier op vest ik mijn recht; het gaat
 Dan met of tegen wil, zy is voor mijn, en zweere
 Dat ik mijn recht vervolg met Eer en Bloed: 't begeeren
 Van haar, dat port mijn Ziel tot gramschap, en ik zal
 Niet rusten voor ik haar verkregen heb, of al
 Wat in Florenzen is zal van mijn macht getuigen.

Feni.

Laat uwe toorn, mijn Heer, doch onder reeden buigen.

Fer.

Laat dan mijn maght zijn wil by mijn beloofde Vrouw.

Feni.

Dat is mijn eysch van u.

Fer.

Ik zweer u by mijn trouw,
 En Princelikke eer, zoo gy niet af wilt laten,
 En trekken van dees Stad met 't Rot van u Zoldaten,
 Dat dan de straf, die nu de Stad Florenzen dreigt,
 Op u neêrstorten zal.

Feni.

Mijn Heer, u harte neigt
 Tot groote dingen, 't geen gy licht niet uit kund voeren;
 Al was u Maght zoo groot als Hoovaerdy, al zwoeren
 Al u Zoldaten mijn de dood, nochtans zal ik
 Betoonen, dat ik niet in 't minste voor u schrik,
 Maar kloek en moedig ben. Doch waar toe al dees woorden,
 Laat wraak en toornigheid 't verstand ons niet vermoorden;
 Laat ons niet twisten om het geen een ander heeft,
 Dat onze Vyand niet en lacht om ons, en geeft
 Ons na, dat wy geweld en strijd aanstellen
 Om 't geen onzeker is. Laat eens u ooren hellen
 Na mijn. Wilt gy met my verdragen het verschil?

Fer.

Zoo het my niet en scheid van Julia; ik wil
 Dat zy de mijne is.

Feni.

Zoo zak gy daarom vechten,
 Ziet of u hooge roem u recht met 't staal zal slechten:
 Zoo gy my overwind zy zal de uwe zijn;
 Maar 'k heb een ander recht als dit geweer; s' is mijn,
 Ik houze voor mijn Lief; doch 't kampvecht wreed en bloedigh
 Zal slechten ons verschil. Maar ik ben stout en moedigh
 En eisch u voor de klingh.

Fer.

Ontscheetzedan.

Feni.

Ik zal.

Daar word geblazen.

Fer.

Ik zal.

Daar word geblazen.

Fer.

Maar wat wil dit gerucht zoo haastigh van de wal?

Iul.

Zijn d'Hartogen oneens?

Amad.

Ik meen dat mijn Heer Vader
Met hun iets spreken wil.

Iul.

O Goon, wat is mijn nader!
Mijn luk, of ongeluk? indien ik niet en dacht
Dat 't onluk ebde, laas! dees toeval onverwacht
Zou mijn verschrikken.

Amad.

Stil, bedroeft u niet, mijn vryheid
Zal u in korten tijd noch brengen weêr in blyheid.
Gaan wy in ons vertrek, wie weet wat voor een dagh
De vreugde-zon verschijnt, die ons verheugen magh.

Binnen.

Derde uitkomst.

Borgias. 2 Raden. Eunuchus, en Edeldom, op de Stadts muur. Fenizo. Ferrando.

Feni.

TOt wie van twee begeert nu Borgias te spreken?

Borg.

Gy Heeren, mijne komst strekt tot geen vreugde-teken;
't Verdriet dat raakt ons al daar ik meê zwanger ga;
Doch my op 't meest, en prangt mijn hart en ziel; want na
Dees droefheid is geen vreugt voor ons, 't schijnt onlukx-baren
Ons springen tegen 't hoofd; 't schijnt al de helsche scharen
Uitbraken hun vergift, de twist, de haat, en nijt
Die zaayen 't listig zaad daar onder, ach! gy zijt
Onlukkig in u min.

Ferran.

Dat moet wat vreemts bedieden,
Zegt watter is geschied? ik en mijn Edellieden,
Ja al mijn gantsche macht is t'uwen dienst. Zegt mijn
Hoe is 't met Julia?

Borg.

Mijn hart verstikt van pijn,
En smelt schier in een zee van tranen. Ach! gy Heeren,
'k Bedroef my meest om u, want blijdschap gaat zich keeren
In droefheid, ach! ik breng een boodschap die u zwaar

Te dragen valt.

Feni.

Verzacht het.

Fer.

Omstaanders, zegt, waar
Na verbeid gy? helpt u Heer, ai! onderschraagt zijn schouder
Eer dat hy stort.

Borg.

Mijn Heer, ai! spot niet, ik die ouder
Ben als gy, en langer heb geleefd, doorzie dees
Zaak wat nader, en bepeil zijn diepte, ik vrees
Zijn zwaarte zal zoo wel op u als my neêrstorten.
De Vrouw die gy bemindt...

Ferran.

Ai, wilt ons niet verkorten
Door deze reên. Wat is van haar?

Feni.

Zeg waar zy is?

Borg.

Zy is in d'eeuw'ge vreugd, daar nimmer droeffenis
Gevonden wert.

Ferran.

Ach! is zy dood?

Feni.

Helaas!

Borg.

En in u liefd' gestorven.

Feni.

Fortuin! heb ik 't onluk dan heel van u verworven?

Ferran.

Mijn Lief gestorven? ach!

Borg.

Gy Heeren, nu gy ziet
Dat gy onlukkig zijt in uwe min, wilt niet
Met u geweld van volk mijn vesten meer bespringen,
Laat vriendschap, die 'k u toon, door toorn en haat heen dringen.

Ferran.

Gy hebt ons min voldaan. Fenizo, laat ons nu
Met dees omhelzing vriendschap vesten, ik ben schuw
Voor d'Oorlogh, want met haar sterft al mijn gramschap, heeden
Verwerp ik al de haat.

Feni.

Stadhouder, komt beneeden,
Vertrouwt u op ons woord.

Ferran.

Ik ben in 't hart verbaast.
Fenizo, is 't al waar 't geen hy u zeid? hoe kaatst
't Onluk my heen en weêr.

Feni.

Ik twist zelf met mijn zinnen;
Hoe! is Julia dood? neen, 't kan niet zijn. O! 't minne
Doorwroet mijn hart en ziel, en hitst mijn aan tot wraak,
En zeid: Zy leeft, en voed u hoop. helaas! hoe raak
Ik uit dit Hof vol warring en verdriet? 'k loop paden
Die duister zijn, en vol van hoolen; wilt my raden,
O Hemel! tot het best, op dat ik niet bestaâ
Iets dat onreedlik is.

Vierde uitkomst.

Borgias. 2 Raaden. Eunuchus, en Edellingen, uit de Stadt.

Borg.

IK treê tot u, om na
Veel twist in vreê te zijn, u mogentheid is sterker
Dan mijn geringe kracht, ik kom als vrede-werker
Voor mijn, en voor de Stadt, en arme Burgery,
Ik stel nu al 't vermoên en twijfel aan d'een zy,
En hou my aan u woordt, want met dit droevig sterven
Hoop ik sterft al u haat; 't verwoesten, en 't bederven,
En 't plagen van ons volk en strekt u tot geen winst

Of voordeel; ach! ik bid, indien 'er noch in 't minst
Of haat, of vyandschap woont in u hart, laat deeze
On helzing doch de stijl van vreê en vriendschap weezen.
Zegt Heeren, leeft dees Stadt niet in u gonst en liefd'?

Feni.

Schoon dat de wraak en min my 't herte heeft doorgriefft,
Zoo sterft met Julia nu al mijn haat.

Ferran.

Ik zweere
Dat ik u vriendschap zoek.

Borg.

Zoo laat pos t' zamen keeren

Na Stadt, en leven voort in vrede en vriendschap. Maar
 Een beë verzoek ik, die gy schuldig zijt: dat naar
 Der Zonnen onderganh g'u beide wit vervoegen
 Op 't scheymaal van u Lief: het strekt om te vernoegen
 My, en heur Maaghschap bey; want morgen keert zy weêr
 Van daar zy quam! ô smart! de dood die sleept haar neêr
 In 't yszelijke hol van zijn onzaadbre kaken,
 Zy laat de werelt in haar jonkheid, en wil maken
 Haar woonplaats in de Zaal van onverderflikheid.
 Voldoet dees laatste dienst, en plicht, want nu verscheid
 Zy van ons allen af.

Fer.

Zoud ik u zulks ontzeggen?
 De wereld zou de lak van hoovaart op mijn leggen.

Feni.

Hoe! zou mijn waarde Lief, die ik zoo heb bezindt,
 My dat niet waardig zijn?

Borg.

Nu zie ik gy haar mindt:
 Gy bindt my aan u dienst. De liefde van mijn Broeder
 Gaf haar in mijn geweld, en stelde my als hoeder
 Van haar, waar in ik my gequeten heb; maar nu
 De dood haar van my scheid, doet gy mijn eer, met u
 By-zijn op d'uitvaart.

Feni.

Ach! 't afbeeldzel van de deughde
 Verlaat de droefheid, en verkiest de grootste vreughde.

1 Raad.

Hier zal geen vreughde zijn, ô neen! met groot verdriet
 Toont ieder een nu rouw en droefheid, ja men ziet
 Hier niet dan druk en zmart; de pracht van onze Kerken
 Verandert nu in rouw, 't gewelf, de gulde Perken,
 Autaren, Kooren, al wat çierlik is dat treurt,
 En is bekleed met zwart, helaas! de Zon en beurt
 Zijn glanzig hoofd niet op, om deze smart t'aanschouwen,
 Al d'oogen zijn nu root, en duister, door 't bedouwen
 Van zilte tranen, ach! de droefheid, pijn, en smart
 Der kind'ren is te groot, die jammerlik op 't hart,
 En aan de Borsten van hun dorre Moeders hangen,
 En zoeken laaffenis, maar vinden geen; de bange
 Moeders weenen met baar kind'ren: dits de vreughd
 Die hier te vinden is.

Feni.

Baart zulk een ongeneughd
 De dood van Julia?

Fer.

Zoo zou een ieder treuren
 Om Julia haar dood?

2 Raad.

Zoo treuren wy, de deuren
Van onze vrolikheid zijn toegesloten. Kom,
Gaan wy nu in de Stad, alwaar een ieder stom
Van 't weenen is. Zie, het verdriet maakt traage voeten:
O hartzeer! gy verderft het gaauwst verstand. Wy moeten

Ons droefheid matigen, en zien of het geluk
Zijn stralen op ons schiet, en helpt ons uit den druk.

Binnen.

Vyfde uitkomst

Amada. Eunuchus.

Amad.
EUnuchus.

Eun.
Mevrouw.

Amad.
Wat toestel maakt de Stadt? waar
Toe zoo veel gerucht, en dat zoo haastdik?

Eun.
Daar
Zal d'uitvaart zijn van Julia, Mevrouw.

Amad.
ô Goden!
Hoe! is Julia dood? ô wat vervloekte Boode.

Eun.
Mevrouw, 't is als ik zegh.

Eunuchus aan d'een zy.

Amad.
Vertrekt. Kan d'Oppermacht
Gedoogen, dat dees list word aan den dagh gebracht?
Kund gy dees valsche daad en deze gruwel lijden?
Dat 't bloed zijn eigen bloed het leven gaat benijden?
Hoe! is Julia dood? daar ik weet datze leeft,
En zit gekluistert van mijn Vader: nooit en heeft
Ulizes snooder vond bedacht als dees. ô Goden!
Gedooght gy zulk een daad? hoe! gaatmen Princen nooden
Op d'uitvaart van een die noch leeft? ô wreede! zijt
Gy niet vernoegt met haar gevankenis? ô spijt!
ô Hemel! is 't mijn lot dat ik juist heb verwurven
Een Vader, die zijn Land en Volk bederft. Hoe durven
De Menschen doen een daadt waar voor den afgrond schrikt,
En tizzardt? ach! ai my! de droefheid die verstikt
Gehoorzaamheid en plicht, 't geen ik behoor te dragen
Tot hem, die my het leven gaf. Ik moet beklagen

De schoone Julia, die vast gevangen zit
Uit last eens Dwingelands.

Seste uitkomst

Borgias. Amada. Eunuchus.

Borg.
AMada.

Amad.
Ach! wat 's dit?
Heer Vader, wat 's u wil?

Borg.
Hoe! dus alleen?

Amad.
Heer Vader,
Ik ben verzelt met Moeders Dienaar.

Borg.
Hoort, komt nader.

Hoe is 't met Julia?

Amad.

Gekluistert, en berooft
Van alle vreught.

Borg.

Helaas! de droefheid gants verdooft
Ons Vreughde-zon. Mijn kind, u Moeder is gestorven.

Amad.

O Hemel! heb ik dan u haat geheel verworven.

Borg.

Mijn kind, stelt u gerust. Eunuchus, hebt gy mijn
Bevel en last volbrocht, en met een droeve schijn
Door al de Stad gestrooit de dood van mijn Beminde?

Eun.

O ja genadigh Heer.

Borg.

Nu zal mijn Ziel zich vinden
Vernoecht. Wanneer daalt nu de Zon in Thetis schoot?

Eun.

Zes uren na dees tijd.

Borg.

't Is nu te laat. Geen noot.
Strooit morgen door de Stadt, rontom aan alle oorden,
Themoclea naar dood; doch met benauwde woorden,
En droevig zuchten; t'za, bestelt dit.

Eun.

'k Volg u last,

Borg.

Ik zal u loonen, zoo gy op u dienen past.
Amada, hoort mijn kina, 'k heb met u iets te spreken.
't Is waar dat dit verdriet al u vermaak doet breken;
Maar daar is weêr een vreugd op handen, zijt gerust,
U Vaders zorg heeft nu voor u een andre lust
Gevonden. Kom mijn kind, gy zult in d'Echt haast treden.

Amad.

Hoe Vader! huw'liks-vreugt in zoo veel droevigheden?

Borg.

En vraagt my doch niet meer, gy zijt in d'Echt belooft
Met een van grooten stam. Hoe! schriktege? gy berooft
Mijn eer en mijn geluk, u welvaart. Wilt mijn hooren;
Het is dien Muliass, uit Edel bloed gebooren.
Weest stil, mijn Argus. Maar bewaar my Julia.
Eunuchus, spoeit u doch, en gaat terstond; ziet na
Een Slaaf, die gy met list en op 't bequaamst kund dooden,

En brengt die voort by my, want ik heb hem van nooden.
Ga heen, en berg u lijf.

Eun.

Mijn Heer, het zal geschiên,
Ik volg gehoorzaam na al 't geen gy zult gebiên.

Borg.

Volvoert dit na mijn wil, ik zal mijn gonst u toonen.

Eun.

En ik, mijn Heer, zijn gunst met deze dienst beloonen.

Binnen.

Borg.

Amada, ziet wel toe dat gy mijn schat bewaart
Als d'appel in u oog; weest stil mijn kind, aanvaart
U Bruygom met geneugt, en wilt u hert vermaken.

Amad.

Neen Vader, neen, veel eer zal ik mijn ziel uitbraken,
Eer ik de lust voldoe van dat onmenselijk mensch:

Borg.

Ik wil dat gy hem mindt.

Amad.

Neen, doodme, dat 's mijn wensch.

Binnen.

Borg

Dus verben ik door list en veinzery gekomen;

Mijn Schoone leeft noch, maar mijn Vrouw is 't lijf benomen;
 Niet door mijn hand; ô neen! maar door mijn raad; 't vergift
 Heeft haar de glans berooft der goude Zon, door drift
 Van minnen-yver, die zal my de wegh nu banen
 Tot min, tot vreugt, tot lust en vryheid; geen vermanen,
 Noch raad des Kardinaals belet mijn wil, want ik
 Ben door mijn listigheid de werelt tot een schrik;
 Ferrando is in 't net. Fenizo moet om 't leven.
 Wat zal dees nacht mijn staat een steun en sterkte geven.
 Beef vry Florenzen, beef; want die my tegenstaat
 Verliest zijn lijf, al was 't de grootste van den Raad.
 Ik waag mijn lijf en bloed, want die in macht wil leven,
 En moet om hel, noch dood, noch lijf, noch leven geven.

Tweede deel.

Muliassus.

O Ware Dienaar, van hem die het eerste was,
 En gaf den Chaos rechten stand; Hy, die de plas
 Van 't groote Werelds-rond heeft perk gestelt, wiens ogen
 Als Blixem-vuur, wiens hand, door Goddelik vermogen,
 Doet buigen al wat leeft; O Godt van Mecha! ziet
 Wat op der aard' van my tot uwer lof geschiet:
 Veracht mijn zuchten niet, ik bid verhoort mijn beede,
 En wilt u hulp aan my, tot lof uws Naams, besteeden,
 Toont my u gonst en macht, dat ik dit heiloos volk,
 't Geen zoekt u ondergang, doe sneuv'len door mijn dolk
 Dat ik dees Stadt en 't volk doe buigen voor u Wetten:
 Dat ik u haters vel die tegen u zich zetten;
 Bedekt dees listigheid die in mijn boezem woont,
 Zoo word u Naam vermeert en na waardy gekroont.
 Schoon dit een misdaat is, wy houden 't voor rechtvaardig;
 Ons daden maken ons een goude Kroone waardig.

Tweede uitkomst.

Eunuchus. Muliassus.

Eun.

MYn Hoog-geëerde Heer...

Mul.

Wie duivel stoort my hier?

Eun.

Mijn onderdanigheid.

Mul.

Dat u het Blixem-vier

Neêrstort. Wat deert u?

Eun.

Mijn Heer, Borgias....

Mul.

De Spoken

Verscheuren hem. wat wil hy?

Eun.

U by zijn.

Mul.

Bestoken

De Furiën dit werk tot mijn belet? weet gy

De oorzaak niet?

Eun.

Ik bid mijn Heer, vergeeft het my

Zoo ik u iets misdeê. Het graauw is op de beenen.

Door dien iets schrikkelijks is in de lucht verscheenen,

'k Meen dit de oorzaak is.

Mul.

Wat gruwel, of wat schrik?

Eun.

De Zon en toont niet meer het heldere geblik

Zijns stralen, maar verschuilt zijn glans achter de Bergen.

Mul.

Kan dan een donkerheid het gantsche aardrijk tergen?

Ozward-gevlerte nacht, spreit nu uw' gruw'lijkheid

Doch over d'aard, op dat dees list werd uitgebreidt,

Dekt met u mantel al wat licht geeft, wilt bedekken

Al mijn arglistigheid. nu, wilt my voort vertrekken.

Eun.

Des Daghs-oogh heeft geheel zijn klare glans bedekt,

En duizent Starren staander door de lucht, 't verwekt

Een groote schrik by 't volk; noch ziet men in het Oosten

Een vuur'gen Arm, en vat een Roede; dit is 't grootste,

En 't wekt de meeste vrees, want 't staat na deze Stadt.

Mul.

'k Vermoê het dorstig is na Princen bloedt? Ik vat

De Luk-vrouw by heur hair. ô groote wonder-teken,

Wilt met u vuur'ge straal een schrik in d'herten queken

Van al wat u be-oogt: zijt als Parzeüs Schilt,

Dat al wat u aanziet terstond het leven spilt.

Ik zal de slijmige aard met menschen brein vet mesten,

En zuipen Princen bloedt, om zoo mijn Staat te vesten.

Eun.

Wat antwoord zal ik nu gaan dragen aan mijn Heer?

Mul.

Ik zal voort by hem zijn. vertrekt. Zijt nu geen meer
Een Leeraar van de list, wilt nu geen ander maken
U hart, of boezem-vriendt, wilt al dees moeite staken,
Maar hitst dit Landt en Volk tot oproer en verraadt,
Verdelg in dezen storm al 't Lichaam van de Staat,
Versmoor hun in dees zee: maar ik sta op de toppen,
En lagh om 't zwalpent nat; ik zie de vloeden stoppen
En rotten by elkaar; mijn haters zijn gestrandt,
Zy zinken in dees vloedt, en zien geen hulp meer, want
Hun hoop verzinkt nu heel in 't barnen van de Baren,
Hun Lichaam word een roof voor d'onder-water-scharen.
't Gaat nu in 't tweede jaar dat ik dit heiloos Landt

In wisseling betraddt, daar Borgias, ô schandt!
 Door 't geven van zijn Kindt, tot moordt my wil gebruiken,
 En hulper in zijn list; maar 'k zal zijn wieken fnuiken.
 Hy meent dat ik zijn Vrouw het leven heb berooft;
 Maar neen, 'k zie door heur handt zijn levens-lamp gedooft.
 Hy biedt aan my zijn Kindt. waarom? om 't vrouwe-moorden;
 Wie of in 's Werelds - rond ooit diergelijken hoorde?
 Zijn staat wijkt voor mijn staat, zijn rijkdom voor de mijn,
 Hy moet mijn onderdaan, ik geenzins zijne zijn;
 En zoud ik dan een schelm, een vrouwe-moorder weezen,
 Om een die voor mijn Staat en Oorloghs-volk moet vreezen
 O neen! ik ga na 't graf waar in het leven rust,
 Op dat heur wraak door 't bloed van hem zy uitgeblust.
 Ik zal heur hart en ziel zoo zeer met gramschap sterken,
 Dat zy vol vreugde en lust een gruwel zal uitwerken.
 Gy voorbeeldt van de dood, en dochter van de nacht,
 Zuster van Lethe, ô gy Slaap, die onverwacht
 Sluipt in des menschen brein, verzelt met duizent droomen,
 En met een kroon van Mank op zijt gekroont; betoomen
 Kunt gy, als Koning, 't rif der zorgeloozen; want
 Als gy het brein bezwalkt met uwe Toorts, 't verstand
 En al 't gevoel is wegh: maar gy, wiens sterke aad'ren
 Noch vol van bloed zijn, u kom ik met vreughde naad'ren;
 Ontfanght weêr nieuwe lucht, ontfanght weêr nieuwe kracht,
 Maar dood die geen die u te dooden heeft gedacht.

Themoclea in 't graf. Muliassus.

Them.

Wie roept zoo luidt?

Mul.

Muliassus, die u schenkt het leven.

Them.

Gy stoort my.

Mul.

Zijt gerust; want gy zult nu, beneven
 My, 't licht des Hemels zien.

Them.

Waar ben ik?

Mul.

Ach! Mevrouw, gy zijt hier in u graf.

Them.

Hoe! In mijn graf?

Mul.

Bedaart u wat, zijt stil.

Them.

Laat af,

Ik ben niet tot u dienst. Kom hier mijn wel - beminde.
Zacht, 't dons is niet gekeert, 't is heel verwoest. Ik vinde
U nergens niet. maar ach! wie roeptme daar? ai! spreekt.

Mul.

Het is Muliassus die u 't leven schenkt, en smeekt
Dat gy u ziel gerust wilt stellen.

Them.

Ik ken 't weezen
Van u noch, maar helaas! mijn ziel is vol van vreeze.

Reikt my u handt.

Mul.

Mevrouw, ik sta tot uw dienst.

Them.

Beurt my doch in u arm. O God! hoe onverzienst
Kom ik in deze plaats?

Mul.

Bezie dees plaats te deegen.

Them.

Mijn dunkt dit is de plaats daar eer, door Hymens zeegen.
Mijn Trouw-dag wierd bevest.

Mul.

Zijn dit de Wapens niet
Van u Voor-ouders? 'k Bid Mevrouw, dees plaats beziet;
Leid hier u naaste bloed niet eeuwiglijk gekluistert?

Them.

Ach! vrijt my van de dood, 't gezicht my heel verduistert.
Wat vreemde toeval heeft my in dees plaats gebracht?

Mul.

U leven wierd vervolgt door geile min, de kracht
Van 't wreed en Helsch vergift wierd tot u dood verkooren;
Maar't gift dat heeft zijn kracht door deze hand verlooren,
'k Veranderden u dood in een bezwaarden slaap,
En bracht u in dit graf.

Them.

Uit u ik 't leven raap:
Maar zeg wie d'oorzaak was?

Mul.

Mevrou, eerst moet gy zweeren
By d'hoop van u Geloof, dat u niet zal ontbeeren
De wil, om wreede wraak te nemen, aan die geen
Die u dees smaat aan doet.

Them.

Mijn hart dat is zeer klein;
Maar mijn gemoet als vuur, dat brand tot wraak, ik zweere
By d'hoop van mijn Geloof, my zal geen wraak ontbeeren.

Mul.

De wraak die in u brandt gelijk een Etna, doet
Mijn hart verheugen door u dapp're reên; u moedt
Vervolgt in kracht en wil de Wet der Amazoonen:
Ik zal u met een woord den rechten moorder toonen;
Het was u Borgias.

Them.

Hoe! was het mijn Gemaal?

Mul.

Hy was 't, Mevrouw, hy zelf, hy wilde u na de Zaal
Van d' eeuw'ge duisterheid toezenden, en door woorden,
En veel beloften, my tot zijne wil bekoorden,
Dat ik, door het vergift, u zou des levensdraat
Afknippen; weest doch stil, beminde Vrouw, en laat
De wraak u het gemoed doorbijten; wilt vernielen
De hand die uwe dood beschooren had. daar vielen
Door Vrouwen eer de kloekste Helden: zijt zoo wreedt
In 't wreken als de Trooysche Hecuba.

Them.

Het leedt
Doorbijt mijn hart en ziel. ging hy my 't licht benijden?
Ik zweer by d'Oppermacht, ik zal dees smaat niet lijden.
Hoe! was het mijn Gemaal?

Mul.

't Gaat wel. bezeeg'len wy
Dees list en dit verraad met eeden; laat ons vry.
Beginnen met de wraak, het moet ons nu gelukken;
Geen mensch en zal hem nu uit onze handen rukken.

Mevrouw, laat ons bedekt beginnen, dat de nijdt
 Ons voorneem niet en ziet: nu, moedigt u, de tijdt
 Toont ons zijn gonst, mijn hart zich nu in vreugd gaat baden,
 Nu dat wy den Tiran door list en wraak verraden;
 De list, 't bedrog, 't geweld, de moordery, en haat,
 Zijn sterke zuilen voor een aangenaam verraadt.

Binnen.

Derde uitkomst.

Borgias.

EEn looze Veinzert moet dik zijn gelaat en kleeren
 Verandren, om door schijn 't bedrog van hem te weeren.
 Twee maal, gelijk een Slang, heb ik mijn vel gestroopt,
 Eens met een droeve schijn, en mijn gezicht gedoopt
 In laauwe tranen, om zoo 't sterven te beschreyen
 Van Julia, en zoo de Vorsten te verleyen.
 Dat weezen heeft voldient; nu, als een Minnaar, moet
 Ik aardig veinzen, maar geen min en is gevoedt
 In 't ruwe voorhoofd, neen! de haat, list, en 't bederven
 Zijn sterke banden tegens liefde, 'k moet nu verven
 Mijn aanzicht met een glimp, om zoo door veinzery
 De liefd' van Julia te trekken op mijn zy:
 'k Verquist mijn tijd vergeefs, ik zal met list beginnen,
 Al waar 't een Diamant ik zal heur hart verwinnen.

Vierde uitkomst

Borgias. Amada.

Borg.

AMada, hoort een woord. hoe staan u zinnen nu
 Tot minnen? zijt gy noch voor Muliassus schuw?

Amad.

Spreekt my van liefd' noch min, ik bid het u, heer Vader,
 Ik sterf veel eer als my dat wreede mensch komt nader.

Borg.

Ga, haalt my Julia.

Amad.

Heer Vader, 'k zal zulkx doen.

Bin.

Vyfde uitkomst.

Borgias. Muliassus.

Borg.

MUliassus, wel! gy hier?

Mul.

Mijn Heer, ik ging my spoên.

Wat zake van belang?

Borg.

Voor dees tijd niet met allen;

Alleen daar is iets vreemts, mijn Heer, nu voorgevallen,
 Het is een zoet gevecht, de krijgslieën trekken aan,
 Ziet, zy zijn met heur tweên.

Seste uitkomst.

Iulia. Amada. Borgias. Muliassus.

Iul.

IK derf het niet bestaan.

Muliassus tegen Amada.

Roemwaarde brave Vrouw!

Borgias tegen Iulia.

Onschatbaar zijn u deugden.

Mul.

De morgen-zon zijn glans my nimmer zoo verheugde
 Als u verliefte gezicht.

Borg.

Gy zijt, beneven 't schoon,
 Beweeghelijk van aard.

Mul.

Gy stelt voor my ten toon
 U Hemelsche gezicht, maar doet my 't herte zengen.

Borg.

Ik zal in uwe dienst mijn leven nu toebrengen
 Met onderdanigheid.

Iul.

Mijn Heer, gy ziet te laag,
 Gy hebt een mannen hart, past u zulk droef geklaag?

Mul.

O schoonheid ongemeen! voor wien behoort te buigen
 Al die u gunst geniet, en byzijn.

Amad.

'k Moet getuigen,
 Gy spreekt met uwe tong een Hemels zoete taal,
 Ik ben maar aards en zwak.

Mul.

Mevrouw, ik bid u, smaal
 Op my niet met dees reên; want gy zijt overgoten

Met 't zap der deughde, in u omtrek is besloten
Al 't geen dat Hemels is.

Borg.

Ik bid Mevrouw, ai! sticht
In my u lieve glans, gelijk de Zon zijn licht
Doet in het diepste dal der aarde.

Iul.

d'Onderdanen
En zijn geen minnaars voor haar meerder.

Borg.

Laat mijn tranen
U hart bewegen, ach! de Zon die trekt van d'Aard
Al 't geen wat vochtig is, maakt my u glans doch waard,
Dat eens het vochtigh nat van droefheid op mach drogen.

Mul.

Volmaakte Schoonheid.

Ama.

Ai! gy vleit my.

Mu.

Hoe! vermogen
De Goden zulcx? 'k Vervloek de uur, en ook de plaats
Daar ik u eerstmaal zag.

Borg.

Ai! geef mijn ziel wat baats.

Iul.

Mijn Heer, liefst gy my dan?

Borg.

Ja, by de macht der Goden,
Ik min u hertelik.

Iul.

Treê van my af, ha! snoode
Verrader, ik vergun dat gy my 't leven neemt,
Of geef my 't geen my hoort. ô Hemel! 't waar niet vreemt

Dat uwe Blixem-straal verplette dees Godlooze;
 Kom, maakt nu waar het geen dat ieder door u booze,
 En nooit gehoort bedrijf meent waar te zijn, dan zult
 Gy erven 't geen gy zoekt; is 't moog'lijk dat 't gedult
 My teugelt? kom, vaar voort, berooft my van het leven,
 Ik kan door mijne dood u staat en rijkdom geven,
 Gy hebt my in u macht, mijn leven is het u,
 Ik stel het in u handt, 'k ben voor geen sterven schuw;
 Gy moogt mijn zuiver bloed met aarde en stof vuil verven,
 Maar als de kuiste Vrouw van Romen wil ik sterven.

Mul.

Mijn Heer, vaart gy niet voort?

Borg.

Ik ben door reën gestut,
 Maar 'k zal mijn mogentheid gebruiken, 't is onnut
 Dat ik haar meerder smeek. hebt gy ook smaat geleeden?

Mul.

'k Ben niet voorspoedig, maar onlukkig, wy zijn heeden
 Geen Venus Zoons, noch ook voor Vrouwen geen vermaak;
 Zy draagt geen liefde, maar ik in haar liefde blaak.

Amad.

Heer Vader, 'k offer op gehoorzaam aan u voeten
 Mijn lijf en leven, ja 'k wil met de dood wel boeten
 Mijn onschult; maar dat gy wilt plaatzen in mijn hart
 De liefde tot die geen die 'k haat, 't was my een smart
 Veel zwaarder als de dood.

Borg.

Derft gy my tegenspreken?
 Ik raad u volgt mijn wil, of ik zal haastig breken
 Het opzet uw's gemoeds.

Mul.

Is dit het voorbeeldt, 't geen
 De Kristenen hun kind'ren geven? deze reën
 En zijn niet Vaderlik.

Borg.

Mevrouw, om uwe liefde.....

Mul.

Verzaakten ik mijn God.

Borg.

U min mijn hart doorgriefde:
 Ik offer u mijn hart, geeft gy my maar u min.

Iul.

Ja, aan die God die gy vertoornt.

Borg.

Ach, mijn Godin!

Toont my dees stuursheid niet; maar denkt eens op de krachten
Die dezen arm beknelt, en wat gy 't hoort te wachten:
Denkt vry op 't geen ik zeg, en slaat mijn woorden gaâ,
Want telgen, die in tijds niet buigen, breken dra.

Binnen.

Zevende uitkomst.

Eunuchus.

Dit is de plaats en 't uur dat ik hem zou verwachten,
'k Geloof zijn hart verheugt door twerktuig van gedachten,
Want zijn woelziek gedacht hoopt nu na deze lust,

Maar in de plaats van gunst verkrijgt hy lange rust;
 In plaatze dat hy meent Themoclea t' omvatten,
 Berooft hem dit van 't lijf; dat ik de nimmer-zatte,
 En nooit-vernoegde Ziel gerust mag stellen, want
 Dit 's 't middel van mijn rust, hy moet nu aan een kant,
 Daar is noch volkxgenoeg om in zijn plaats te treden.
 Maar zacht, daar komt hy aan; 't schijnt dat hy groote reeden
 Verhandelt by hem zelf.

Achtste uitkomst.

Eunuchus. Bordello.

MYn Heer, ter goeder uur,
 Nu zie ik dat u woord zoo vast staat als een muur.

Bordel.

O ja Eunuchus, gy moogt vastlik daarop bouwen,
 Want 't geen ik zeg gaat vast; maar meent gy dat Mevrouw
 Niet na mijn wacht?

Eun.

O ja! Maar kent gy wel den aard
 Der Vrouwen? O! zy achten haar veel eere waard,
 Zy zijn als Goden, daar men voor te voet moet vallen.

Bordel.

Vertrouwt my dat maar toe, ik zal wel met haar mallen
 En boerten, ô mijn Heer! gy weet wel het verstandt
 Van 't Hoofsche leven, en de mijnen van dit Landt
 Ontbreektme niet, 'k verlang al om haar te begroeten.
 Waar is de sleutel?

Eun.

Hier mijn Heer; maar zacht, wy moeten
 Voorzichtig zijn.

Bordel.

Ai zie mijn vriend! gy toeft te lang,
 Daar komt u Heer met al de Vorsten.

Eun.

Neemt u gang
 Na 't buiten-Hof.

Bordel.

Ik ga, maar wilt my haastig volgen.
 De min woedt in mijn borst, en maakt my schier verbolgen.

Eun.

Ik volg u, spoeit u voort. dit is de laatste stondt
 Dat hy betreden zal de Florentijnze grondt.

Binnen.

Negende uitkomst.

Borgias. Fenizo. Ferrando. Muliassus. Peruzio. Filenzo. Fego. twee Pagies met Toorts - licht.

Borg.

MEt droefheid is dus ver den avondt aan 't verdwijnen,
Op deze maaltijd, doch onkost'lik; zie, het schijnen
Van 't groote glinster-licht dat pruilt, en toont meê rouw

Om dat dees Fakkel nu is uitgedooft; u trouw
En liefde hebt gy wel betoont, want u by weezen
Vernoegt haar zaal'ge ziel.

Feni.

Mijn Heer, wy zijn aan deeze
Meer schuldig als dees dienst, zoo gy 't voor dienen acht;
En denkt niet Heer, dat ons gemoedt, en ons gedacht
Zoo stout zich heeft vergist, dat wy u sterke wallen
Bestormden; neen, ô neen! weet dat wy zijn vervallen
In liefde, en dat die ons tot dees misdaat bracht;
Maar onze vriendschap is op dees begonne nacht
Bevest, die eeuwiglik in volle kracht moet blijven.
Peruzio, wat mach ons krijgsvolk al bedrijven?

Per.

Mijn Heer, zy zijn in stilt'.

Fer.

Mijn oogen vallen toe
Van sluimerige slaap; brengt my te rust.

Borg.

'k Bevroê
Dat gy onlustig zijt. mijn Dienaars, wilt geleiden
Dees Princen na haar rust, laat hun niet langer beiden.

Mul.

Ik wensch de Princen heil, en een gezonde rust.

Fer.

Een hart dat droevig is heeft altydt slapens lust.

Feni.

Mijn Heer een goede nacht.

Fer.

En slaapt gy zonder zorgen.

Borg.

Den Hemel u bewaart, slaapt Princen wel, tot morgen.

Ferrando, Fenizo, en al 't gevolg binnen.

Gy zult haast slapen dat gy nooit weêr wakker wordt,
Wanneer ik door het staal de draadt uw 's levens kort;
Mijn voorneem is, om haar, in 't slapen, van het leven
Te rooven, om de hoôn en smaat, die is bedreven
Aan my, en aan mijn Stadt; ik zal dees Burgery
Ophitzen tot mijn dienst, en zeggen; dat men my
Geweldt en onrecht deê, en dat zy door hun krachten
My rooven wilden van het lijf, van goet en machten,
Door list en loos verraadt, maar dat ik nu door list
Hun heb verrast. 't en heeft my nooit aan brein gemist.

Mul.

Vermoorden? 't is te wreedt. ook moet gy dit betrachten,
Dat gy niet weten kunt de menschen haar gedachten,
Want rooft gy hun het lijf in 't diepste van hun rust,
Gy breekt u woordt, en eedt, de wraak is niet geblust
In zulken kotten tijd als die wel word ontsteken;
Weet, dat hun maagschap dit zou op u nazaadt wreken.
Hooft; dit is mijnen raadt: laat hun dees nacht in vreê,
Maar morgen, als den dagh hun jaagt van 't legersteê,
Bereidt hun dan een Maâl, en schenktze dit voor 't leste;
Voorwaar het geen ik raâ strekt u en my ten beste;

Ik zalze, door mijn list, bereiden zulk een drank,
 Dat d'onverzaadb're dood wel haast door zijn bedwank
 Hun slepen zal in 't graf; dan zultge u lust verzaden,
 En mijden d'ongenâ van 't Oorlogsvolk en Raden;
 Dan vrijd gy u van 't Graauw, en van hun Vrienden wraak.

Borg.

Dees raad gevalt my wel; wy zullen door dees zaak
 Haar brengen in 't verdriet, maar ons in vrolikheden;
 Mijn Dochter moet haar dan tot uwe liefd' bereden.
 Wat Julia aangaat, zy moet my minnen, of
 Het leven is zy quijt. Wy zullen noch een lof
 Nalaten, die de Faam met haar gezwolle kaken
 Door d'heele Wereld aan het volk zal kondig maken.

Binnen.

Derde deel.

Themoclea, als een Geest.

BEzwalkt niet Hemels-licht, maar ziet my glinst'rent aan,
 Ziet hier een Vrouw in 't klaartst' van u getintel staan,
 Met wraakzucht opgevult, die nimmer zal gedoogen
 Dat een ontrouwe Man zich trouw veinst voor mijn oogen.
 Ik haat hem als de dood; mijn ziel dorst na de wraak
 Van dien trouwloozen schelm. O Hemel! geeft mijn zaak
 Een goede uitkomst, dat ik door mijn list en krachten
 Zijn Godvergeten hart doe in het bloed versmachten:
 Niet door mijn handen, neen! maar door des Hartogs hand,
 En door mijn list. Ik weet Fenizoos ziele brandt
 In liefd' tot Julia, die zal ik nu vertoonen,
 En doen door deze list zijn hart met wraak bewoonen.
 Waak op Fenizo, waak! groote Fenizo waakt.

Tweede uitkomst.

Fenizo op 't Ledekant. Themoclea.

Wie roept Fenizo?

Them.

't Is die in uw' liefde blaakt.

Fen.

Verleide stem, waarom vernieuwt gy mijn ellende?

Them.

Op, op, Fenizo! op, en voert mijn wraak ten ende.

Fen. uit.

Fen.

Wie roept my tot de wraak? O goede Goôn, genâ!

Them.

Het is de zwakke Schets van u Lief Julia.

Fen.

Ei my! ei my! wat 's dit? mijn geest is opgetogen,
 Mijn beenen trillen, ach! mijn kracht is gantsch vervlogen,
 Mijn voorhoofd klopt, mijn boezem jaagt, mijn herte beeft.
 Zijt gy 't, ô schoone Maagt! die hier om wraak dus zweeft?

Them.

Ik ben 't. maar ach! ô spijt! heel vals gebracht om 't leven.

Fen.

O Noordstar van de Deugt! zo 'k u die naam mach geven,
 Verschijnt gy noch voor my? ben ik dees eer noch waarde?
 O tranen, biggelt uit, en aan de Moeder Aardt
 De boodschapdraagster zijt van mijn rampzalig leven;
 Wilt, als een waterval, u na het Velt begeven,
 Dat alle Nimfën, en Najaden, en Bosch-goôn
 Hier door mijn groot verdriet en droefheid staat ten toon.
 O maagdelikke geest! ik bid, wilt my vergeven
 Zoo ik u rust verstoort door 't droefig melden. 'k beve
 Van angst, van schrik, en toorn. uw' kleed schijnt 't kleed der wraak.
 Ik bid u, spreek. mijn hart van vrees en yver blaakt.

Them.

Ach! ach! ik zeg het u, men dorst my valsch vermoorden.

Fen.

Vermoorden? ach! die stem dreunt als het buld'rent Noorden,
 Of als de Zee, wanneer hy barrent aan een klip,
 Dat zelf het peekelschuim vliegt over 't hooge Schip,
 Dat Schipper met zijn volk daar in meent te versmachten:
 Zoo stormt het droef gezucht van u benauwde klachten,
 En stoot aan mijn harts-klip, dat het zich buigt tot wraak.
 Kan dan den Hemel noch gedoogen zulken zaak?
 Schoon zulkx den Hemel lijd, ik zal het niet gedoogen,
 'k Zal straffen deze moort met kracht, en door vermoogen,
 Ik zal 't geheugen aan de Wereld laten, dat
 Zelfs aller eeuwen Boek daar meê zal zijn bekladt;
 De Nijt en zal mijn daad tot geener tijd uitwissen,
 Ik zal u wraak voldoen, of 'k zal mijn leven missen.
 Zegt my zijn naam.

Them.

O spijt! 't is mijn Oom Borgias.

Fen.

O Godvergeten mensch! hoe of mijn hart noch was
 Beweegt om u verdriet. dit spelde mijn gedachten,
 Toen gy aan my vertoonde u valsch gelaat en klachten,
 Toen met dit valsch bedrogh u boezem zwanger ging,
 Waar door ik my in 't net van licht geloof verhing;
 Maar wraaklust loert op u. 'k Zal met mijn eigen handen
 U leven rooven, en aan yder een u schande
 En goddeloos bedrijf verkonden, ô Tyran,
 Gingt gy om 't Landtbestier dees moort en gruwel an?

Om u dan, na haar dood, als Hartog op te dragen
 Aan het gemeene volk: neen, d'alderzwaarste plagen
 Zult gy noch proeven, want mijn ziel dorst na u bloedt.

Them.

Vertoeft.

Feni.

Wat wilt gy noch?

The.

Ziet voor u wat gy doet;
 Want morgen dan vergaart den heelen Raad van Staten,
 Gy moet dan op die tijdt u daar ook vinden laten;
 Beschuldigt Borgias met deze moordt, doet dit
 Om mijnent wil.

Feni.

Ik zal, want wraak mijn ziel bezit.

Bin.

Them.

Rust nu mijn ziel, 't gaat wel, volvoert nu het nabootzen
 Van Julia haar schim. ik zal dees haven lootzen
 En sturen 't Schip van wraak. Den Hartog brandt in haat;
 Met Borgias zijn bloedt ik my vermoegen laat.

Binnen.

Derde uitkomst.

Ferrando, half gekleedt, wandelende door zijn kamer.

DE schrik en achterdocht verdrijft mijn slaap uit d'oogen;
 Mijn ziel gaat zwanger met veel zwaarigheid. Vermogen
 Gedachten dan zoo veel dat my de ziele schrikt?
 My dunkt dat elke maal iets voor mijn oogen blik:
 Mijn bange geest getuigt als dat ik ben verraden,
 Geen slaap en komt in my, zoo is mijn ziel beladen
 Met achterdoght en vrees. steeds komt voor mijn gedacht
 Mijn Julia haar schim, die ik onzeker wacht;
 Ik open steeds mijn arm, en meen haar glans t'omvatten,
 Maar 't is bedrog en schijn. zal dan dees nimmerzatte
 En onvernoegde ziel nooit zijn gerust? 'k denk steeds
 Dat Borgias my heeft verleid doorlist, veel leets
 Doen ik mijn zelve aan. Maar wie mag daar zoo zuchten?
 Verraadt, verraadt, ô schelm! gy zult my niet ontvluchten.

Vierde uitkomst.

Eunuchus, vervolgt van Themoclea. Ferrando.

Eun.

MYn Heer, ai spaar my doch.

Fer.

Nu is 't mijn laatste stondt!

Wie zijt gy?

Them.

Julia.

Them. Binnen.

Fer.

Vertoeft, waar of men vindt

Ooit vreemder toeval? hoe! bedriegen my mijn oogen,

Of heb ik recht gezien? 't verstand is my ontvloogen.
O schelm! gy weet 'er of. hoe! heelt gy noch dees zaak?

Eun.

'k Weet geen bescheid te doen, want u onrechte wraak
Belet my 't melden. ach! dees geest ging om my waären,
En volgde my door 't Hof. ik kan niet meer verklaren;
Ik vluchte tot dees plaats, geparst van noodt en schrik.
Helaas! de schrale dood belet my nu, dat ik
Meer meld'. ik sterf! Ai my! ik sterf, maar doch onschuldig;
Maar weet dat 's Hemels toorn brandt over u onduldig.

Fer.

Hoe! zijn de Goôn verstoort om deze zaak? ik moet
Mijn handen noch vry meer beverven, dees plas bloedt
Vernoegt mijn ziel noch niet. nu moet ik my verkleeden
In dit gewaat; om zoo de list geheel t'ontleeden.
Ach! dat de geest van mijn beminde Julia
My eens ontmoete, dat ik weten mocht waar na
Haar ongeruste geest verlangt, ik zou haar sterven
Op 't wreedste wreken, of met haar de dood be-erven.
Nu is 't mijn onbewust; doch 'k hoop den Hemel zal
Dees moordt niet heelen, maar door 't een of 't aâr toeval
Dees wreede maagden-beul aan my eens openbaren.
Ik zal zoo lang 't geheim in deze borst bewaren
Tot op bequamer tijdt. nu, in dit vreemt gewaadt
Verkleede ik voort mijn zelf. ô Hemel, 'k bid u, laat
Mijn voorneem, tot zijn straf, nu doch gelukkig enden,
Die d'aldertrouwste deugt dorst na het graf toezenden.

Binnen.**Vyfde uitkomst.*****Muliasus.***

O Heil'ge nacht! gezegent van de Goôn, gy doet
Mijn voorneem lukkig ende, u duisterheid die voedt
Meer vreugde en lust in my, als oit het helder lichte
Van Delos heeft gedaan; ik zal tot vreugde stichten
Een Altaar, waar op ik u Godheid offren zal.
Dees nacht verrijkt mijn staat, dees nacht die brengt ten val
Het Tyger-dier, dat schijnt de schrik van heel Florenzen;
Zoud ik op deze aarde iets grooters kunnen wenschen
Als ik verkregen heb? Themoclea die gaat
In schijn van Julia, en broedt door haar gelaat

Veel achterdocht in 't hart van twee verliefde Vorsten,
 Die nu na 't hitzig bloedt van Borgias vast dorsten.
 Amada moet van kant, dat zy heur Vaders doot
 Niet uit en breidt, daar na Themoclea. hoe groot
 Zal dan mijn heerlijkheid en mijn gebiedt uit-rekken.
 Zwijgt tong, en veinst.

Seste uitkomst.

Themoclea. Muliassus.

Them.

WAarom gaat zich mijn Zon bedekken
 Met dikke nevels van gedachten?

Mul.

Schoone Vrouw

Them.

Wat meent mijn Lief hier meê, zijt gy u Lief ontrouw?

Mul.

Amada, ach! ik sterf, laat my u gonst genieten.

Them.

Amada! wat is dit? wilt my met 't zap begieten
 Van uwe gonst.

Mul.

Wel hoe! zijt gy 't, Themoclea?
 Ik bid vergiffenis, O ja, ik zoek genâ
 Voor uwe voeten; maar het perk van mijn gedachten
 Staat vreemt; wat troost, mag ik op vreugt of blijdschap wachten?
 Of zal de droefheid my beheerschen? zeg, 't gezicht
 Van Julia, verwekten 't vrees? is 't vuur gesticht
 Van haat en nijt? zegt, zijn de harten van de Vorsten
 Vervult met wraak, dat zy na 't bloed en leven dorsten
 Van hem die u veracht? zegt, zeegent my 't geluk?

Them.

O ja, het zeegent u.

Mul.

De droefheid, ramp en druk
 Stel ik ter zy, u werk dat geeft mijn ziel weêr leven.

Them.

Noch leven, noch de hoop kan my geen vreugde geven,
 O neen! alleen u min, mijn waarde Lief; 't gelonk
 Uw's oogen heeft mijn hart en zin verleit; een vonk
 Van vriendschap, die gy toont, verheugt mijn geest; mijn waarde!

Gy zijt de schat mijn's ziels, gy zijt mijn troost op aarde.
Ei! toont my doch u gonst, en weest op my niet bars,
Zoo ik u Venus ben, mijn Lief, gy zijt mijn Mars.
'k Zal u omhelzen in 't gezicht van Febus, Goden!
Schoon 't haat verwekten in u oogen.

Mul.

O gy snoode!

Them.

Ik zal met liefde en lust u staag vermaak aandoen,
Al u begeerlikheid met zachte wellust voên,
U steeds met minnevlam en vriend'likheid omarmen,
Ik bid, voed liefd' met liefd', ontlast mijn droevig karmen,

Neemt mijn gezucht ter hart.

Mul.

Gy zijt begeerelijk.

Them.

En zoude ik niet mijn Heer? mijn Lief, ik bid u, wijk
Van dees afkeerigheid, ai! wilt my doch verhooren;
Geen ouderdom en heeft dit voorhoofd noch met vooren
Doorploegt; mijn jeugdig hart is steeds verheugt en fris,
Natuur betoont aan my geen gierigheid, gewis
Ik min de schoonheid noch; gelijk de Zoomer-roozen
Voortbrengen geur'ge blaân, zoo staan de frisse bloezen
Noch op dit witte vel, en spreiden 't leegersteê
Daar gy op rusten zult.

Mul.

Ik rust in geen onvreê.

Them.

Gy zult in vryheid zijn. 'k zal een Autaar doen stichten
Daar ik op off'ren zal, verçiert met Wasse-lichten,
En smeulen reukwerk dat de Min-godin behaagt.

Mul.

Gy zijt verdrietzaam.

Them.

Ach! dat een verliefde klaagt
Murwt dat u hart noch niet?

Mul.

Ai! wilt my niet meer plagen,
Ik moet des werelds roem, Amada, liefd' toe dragen.

Binnen.

Them.

Vervloekte! zijt gy 't die mijn liefde breekt? heb ik
Een Slang gebaart, in wiens vergift ik zelf verstik?
Geen bulderende windt, die Bergen kan verpletten,
En stormen doet de Zee, en zal mijn wil beletten.
Mijn hart is als een kiel, die door de kracht van 't Y
Af-loopt, waar van de vloedt en ebbe meester zy;
Zoo is mijn hulpster ook de wraak, en ongenade;
'k Zal mijn verliefde ziel haast met haar bloed verzaden.
Breekt zy mijn liefde en min? is zy een oorzaak van
Haar moeders ongeval? zoo zweer ik, dat ik an
Haar wraak en recht zal doen. 'k zal de navolgende eeuwen
Een heugh'nis laten, dat een ieder uit zal schreeuwen:
Dat was een Neroos daad; maar schoon zy gruwlik is,
Zy helpt my nu aan wraak, en aan verblijdenis.

Vierde deel.

Iulia en Amada.

ACh! was ons ziel nu met geen diep vernuft belaân.
Ach! had ons ooge nu niemandt in liefd' gevaân.
Ach! waren wy als wasse Beelden, waar na 't leven
Van menig word gebootst, ons was niet toegeschreven
Zoo groot verdriet, als ons, ô ramp! nu nakende is.

Amad.

Mevrouw, 'k ben tot u dienst en tot u hulp, gewis
Ik min u; maar ik laat aan hem geen naam van Dochter,
Die u verduistert van 't geluk, helaas! wie brochter
U in, als hy; wie heeft u heil verdrukt? hy was
Die u gekluistert hiel.

Iul.

Maar gy mijn smart genas
Met u vertroosting. zal my nu noch vreugt ontbreken?

Amad.

O neen Mevrouw, ô neen! ik zal u ooren smeken
Met aangenaam gezang.

Zang'.**stemme: Haar voorhoofd is een Elpen-Throon, &c.**

*W*Anneer de zoete Harpenaar
*M*et lust betract de duist're Zalen,
*O*m uit 't geweldt der Helsche schaar
*Z*ijn Bruidt Euridice te halen,
*W*as al 't verdoemt geslacht vol vreught;
*D*en Helschen Vorst was zelf verheught.

2. *D*en lang-vermoelden Sizifus
*Z*at op zijn steen, om vreugt te hooren.
*D*en nimmerzatten Tantalus,
*W*as voor die tijdt veel rust gebooren,
*E*n Ixion zijn draayent Radt
*T*oen geen meer lust tot pijn'gen hadt.

3. *K*on d'held're stem, en 't snaar-geluidt,
*'*t Verdoemde Volk tot vreugde trekken?
*B*andt dan op d' Aard geen blydtschap uit,
*M*aar wilt 't beklemt gemoedt opwekken,
*T*ot lust, tot liefd', en vrolikheidt,
*T*ot dat de doodt het leven scheidt.

Behaagt u dit Mevrouw?
Zoo neemt doch vreugde aan, betoomt u druk en rouw.
Ai spreek! behaagt u dit?

Iul.

O ja, gelijk 't verlangen
Doet vaak den arbeidsman, om 's nachts zijn rust t'ontfangen,
Zoo doet..... O God! wat's dit?

*T*hemoclea als een Geest, en vervolgt Amada.

Ama.

O Hemel! geeft my kragt.

Iul.

Wat wil het? 't wenkt u. O mijn God, versterkt my!

The.
Wagt,

En gy, vertrekt.

Iul.

't Gebied my, ik moet gaan.

Ama.

Wilt blijven,
Ik bid het u Mevrouw.

Them.

Wegh.

Iul.

Ik ga.

Binnen.

Them.

Wilt verdrijven
U vrees; ik leve noch.

Amad.

Ach! zoo een schrik leeft nooit
In eenig levend' beeld, u lichaam is getooit
Met 's doods vervaarlik kleet, u oogen schijnen schichten,
En vlijmen my het hart.

Them.

'k Wensch al de Helsche lichten
U 't hart doorzengden. houd u kort, de minste lucht
En laat u niet ontvliên, op dat u naâr gezucht
Geen jalouzy verwekt in d'ooren. wilt u wachten,
Of zoo gy anders doet, zoo zult gy.... Hoe! gedachten,
Vervoert gy de Natuur? d'een pleit hier voor mijn bloed,
Om deze Helsche lust t'ontvlieden; maar ik moet
Mijn haat vervolgen, z' is my noodig: want mijn oordeel
Verbandt de liefde. uit haar dood geniet ik voordeel.
O neen, het hangt ons aan gelijk als Circes drank
De Grieksche Reizers deê, daarom weet ik nu dank
Mijn Wraakgodin. Amada, kent gy noch dit wezen?

Amad.

Ai my! wat angst en schrik bevangt mijn ziel. voor dezen
Heb ik het wel gekent.

Them.

Hoe! meent gy dat ik ben
Een geest, een yd'le wint? mijn bloed dat gloeit noch, en
Mijn oogen vlammen; neen! blijft staan, en wilt niet schrikken.
Mijn boezem is als glas doorschijnend'. ziet de blikken
Des doods staan in mijn hart, verzelt met jalouzy.
Voel hoe mijn boezem slaat, en 't harte jaagt, om my
Te voeren tot de wraak.

Amad.

Ach! geef doch aan mijn zinnen
Nu vryheid, om haar vrees te uiten.

Them.

Neen, 't beginnen
Van vrees staat voor de hand. ik leef, om u in 't kort
De droeve tijding te verhalen; want gy word
Ter slachtbank nu gedaagt, om door u Moeders handen
U bloed te storten.

Amad.

Ai! zijt geen Medé.

Them.

Ik brande
Van haat. gy hebt met list de liefd' gestolen van
Mijn Jazon. ô wat spijt! mijn Muliassus kan
U niet vergeten; neen, u tooverende oogen
Zijn d'oorzaak dat zijn ziel is tot u min bewoogen.
Zijn zuchten uiten niet dan mijn Amada; maar
Ik zal dees vreugde haast vervormen, gy zult daar
Voor pijn en smart uitstaan. mijn hair zal zich in Slangen,
Gelijk Meduzaas hair, verand'ren, om u bange
Benaauwde hart daar meê te pijnen.

Amad.

Schendt my vry,

Neemt al dees schoonheid wegh, doet wat gy wilt met my;
Maar schenkt my doch het lijf, ai! spaar my doch het leven;
Berooft my dit niet weêr 't geen gy my hebt gegeven.

Them.

Ik gaf u 't lijf door lust, maar 't leven eisch ik weêr,
Door dien 't mijn lust verdooft, en 't leven rooft. ik zweer
Dat ik u dood nu zoek; want gy voed hier u leven
Gelijk de Klimop, die zijn voedzel word gegeven
Van een en dikken Eik; maar door de hoogmoed vlecht
Zijn Rank gantsch om den Eik, tot dat zijn toppunt hecht
Vast boven op de kruin, en neemt zoo 't voedzaam lichte
Dat hem de Zonne schenkt. zoo meent gy ook te stichten
U glans heel boven my; maar ik zal deze struik
Verplanten, dat 'er nooit geen blad meer van ontluik.
Daar, giet u zap in d'aarde, en smoort daar meê u vruchten.

Ama.

O Hemel! luistert gy na droeve Maagdezuchten,
Zoo neemt dees klachten aan. mijn hoop staat in u. Heer!
Behaagt dit offer u, zoo, zend', een teeken neêr.
Ai my! ontfangt dees zucht.

Zy sterft.

Tweede uitkomst.

Muliassus. Themoclea.

Mul.

Hoe! doet gy Christ'nen offer
Met zuiver maagdenbloed? breekt gy des deugdens koffer?
Verstort gy 't eedel bloed, zelf van u bloed geteelt?
Onmenschelijk bedrijf. ô schoone Zon! verveelt
U niet dit bloed te zien? foei! wat hebt gy bedreven?

Them.

Het is heur schoonheid, die 'k opoffer met heur leven.

Mul.

Wat oogh, wat sterflik mensch heeft ooit gezien zoo'n daad?
Te rooven 't leven, die gy 't leven gaaft; wat quaat
Bereidt gy zelf uzelf? ontsluit u Duivelsche oogen,
Ziet wat gy hebt gedaan.

Them.

't Gezicht kan 't wel gedoogen.
Ik heb, verheugt van moedt, mijn eigen Kind gedood
Om uwe liefde, uit wien my al dit onheil sproot.
Dit 's noch een kleine zaak. ik wil om uwe liefde
Volbrengen al wat ooit volbracht is. gy geriefde
My niet, toen ik de Vorsten had verleid, nu zal
'k U dwingen tot mijn liefd' door hare dood en val.

Mul.

Ik veins, mijn Lief, ik veins, ik min u boven maten,

Gy moet de wraak in u zoo grooten huisvest laten,
 Als ooit een heeft gedaan, zijt als Simiramis,
 Op dat de dood uw's Mans weêrom u leven is;
 Verzaadt u in zijn bloed, doet vry u aad'ren zwellen
 Van wraakzucht, laat u hand dien booswicht nedervellen;
 Want hy leid in zijn rust op 't zachte dons. nu moet
 Gy spooken voor zijn koets, dan zal zijn sluurig bloed
 Verschrikt zijn door 't gedacht van zijn vergeven Vrouwe.
 Schreeuwt dan om wraak; wilt hem zijn boosheit voor gaan houwen;
 Drijft zijn vervloekt gemoed tot wanhoop; spreekt van straf,
 Verdoemenis, en pijn; zegt dat het Helsche graf
 Voor hem al open staat; laat uwe stem verstreken
 Een stem van Hecate; wilt hem in twijffel trekken,
 Op hoop dat hy noch zelf, en door zijn eigen hand,
 Hem't leven rooft, 't welk strekt tot meerd'ring van zijn schand'.
 Bestelt dit zoo; maar haast, de tijd loopt vast verlooren.

Them.

Ik vlieg.

Binnen.

Mul.

Eer noch de Zon zijn daglicht word gebooren,
 Zoo moet dit Treurspel zijn volend. toont nu u kracht,
 O heil'ge duisternis! helpt my in deze nacht,
 Bedekt al mijn bedrog, dat zulx niet werd vernomen.
 Wat hoor ik daar? hy zucht, ik dek my, want zy komen.

Derde Uitkomst.

Borgias. Themoclea. Muliassus.

NEemt my in u bescherm, gy eeuw'ge macht! wat schrik
 Bevangt mijn ziel?

Them.

'k Eis wraak.

Borg.

Ei my! wat 's dit? ik
 Flaauw! wie zijt gy?

Them.

Themoclea, u Vrou.

Borg.

O Goden!
 Wat wilt gy van my, spreekt?

The.

'k Wil wraak en regt.

Bor.

De doode
Schrik bevangt my, ach! mijn ziel verstikt; ô smart! wat
Pijn gevoelt dit hart. mijn vel word klam en nat
Van drupp'len zweet. ei my! mijn hair begint te rijzen,
Mijn beenen beven, ach! wilt my genaâ bewijzen,
Ik bid, indien gy zijt....

Them.

Een droeve Boô van Atrop.

Borg.

Helaas! wat angst beknelt mijn hart? ik ben nu op
Den oever van de dood. zendt nu u Helsche plagen,
En laat dit droevig rif geen pijn of smart meer draden.
Verplet my onder 't leet.

Them.

Neen, niet voor 'k u ontmoet

Op 't plein des doods.

Borg.

Kom hier, verzaad u in mijn bloed,
Ik heb u straf verdient, ik zal die willig dragen.
Ik kan geen schult voldoen, al leede ik duizent plagen,
Mijn misdaad is te groot, ai! dood my.

Them.

Neen, ik zal
U volgen, tot gy sterft.

Beide binnen

Mul.

O Lukvrouw, nu is al
Mijn voorneem wel gelukt. ik spreij mijn vuur'ge starren
Door dees bezwalkte lucht, en wil in een verwarren
't Hof van Florenciën, met ongemeene twist.
Amaad' aan d'eene zy, die naare maagschap is
Van Julia, en kan 't bedrog nu niet beletten.
Nu zal ik 't gantsche Hof na mijn believen zetten.
Wat Borgias aangaat, die is al in de strik
Van wanhoop. wie of 't nu verhind'ren zal, dat ik
Mijn wellust niet geniet? ô Paerel aller Vrouwen!
Die ik op deze aard voor mijn beminde houwe.
Nu rijst mijn roem in top. 'k vertreë de nijt en hóón,
Nadien ik Julia zal krijgen tot mijn loon.

Vierde Uitkomst.

Borgias in 't venster, met Themoclea. Muliassus.

Borg.

WAt nacht, of donk're mist doet my het harte beven?
Ai my! ik ben op 't hoogste, ik sta op 't punt mijn's leven.

Them.

Gy zijt al hoog genoeg.

Borg.

Zoo zal ik dalen.

Springt van boven neêr:

Mul.

Ja,
Gelijk als Lucifar.

Borg.

Dat u de donder staâ,
O schelm, verheugt gy u?

Them.

Hou op, gy zijt bedroogen
Ziet hier Themoclea, u Vrouw, staan voor u oogen,
Doch slegs geweest uit lust. dit 's mijn verlosser, maar
De Schaal met Hels Vergift valt u in 't drinken zwaar,
Maar my beel lieffelik. ziet hier mijn volle aad'ren
Noch jeugdig, al haar bloed en sterkte weêr vergaad'ren
Maar gy legt in u graf, daar de gezwinde tijd
My uit verlost, in 't gezicht van haat en nijt.
Nu luiken weder op mijn schier verdorde telgen,
En groeyen in 't geneugt, 't welk u zuur vak te zwelgen.

Borg.

Geile,wellustige.

Them.

O mijn beminde.

Borg.

Ziet,

Verleyende Phedra.

Them.

Lierff likke Hippoliet.

Borg.

Wreede Medea.

Them.

O mijn Jazon!

Borg.

Goede Goden!

Maak my een Faëton, en werpt my op die snoode;
Of dat mijn adem stonk gelijk het vuilst gedroch
Van Lerna, 'k spoog het uit op dees vervloekte, och! och!
Nu sluit my het gezicht; noch zou ik lukkig sterven,
Konde ik met deze hand haar beide maar bederven,
Maar dat en kan niet zijn. ô Goôn! ontfangt dees zucht.

Them.

Nu is dien schelm van kant; hoe zwem ik in genucht.
Nu mach ik na mijn lust mijn eigen ziel omarmen,
En leven in vermaak; nu denk ik om geen karmen.
Daar 's niemand op der aard' die onze liefd' belet,
Mijn hart en is in 't minst met jalouzy besmet.
Nu is den Tyger dood die 't gantsche Hof deê twisten.
'k Omhels mijn Lief met vreugt.

Mul.

Wegh met u Helsche listen.
Ha! valsche moorderes, gy yslijk monsterdier.

Them.

Dit schijnt geen liefde.

Mul.

Neen, vervloekte! wegh van hier,
Gy hebt mijn Lief vermoort, met klauwen als Harpyen,
En nu uw Egemaal; neen, 'k moet my van u myen.

Them.

Ai! pijnigt nu mijn ziel doch met geen meerder smart,
Dees woorden zijn te wreet, zy snijden my door 't hart:
Ai! houd dees woorden in, ik bid het u, beminde.

Mul.

Neen Hydra, wegh van hier.

Them.

Laat liefd' toch huisvest vinden.

Mul.

Zireen, ik hoor u niet, mijn ooren die zijn doof.

Them.

Was mijn stem als Zireen, beminde, ach! geloof
'k Zou u vermaken; of was ik Orphees gelijken,
Die met zijn goude Lier de Furiën deê bezwijken,
En teug'len kon de wint, 'k zou u vermaak aandoen.

Mul.

Weest stom, en laat my.

Them.

Neen, ik zal mijn liefde voên.

Beide binnen.

Borg.

Zy zijn vertrokken, ha! de blixem moet haar volgen.
Ik, een arglistige, die gantsch had in gezwolgen
't Bedrog, word nu bedrogen, ô! mijn lage wit,
Gy vielt te hoog. daarom, wie op het top punt zit
Denkt dat hy storten kan. ik lachte om het sterven,
En nu spot het met my, en lacht om mijn bederven.
Ik rijs. neen, ik en kan.

Vyfde uitkomst.

Muliassus. Borgias.

Mul.

IK ben ten laatst bevrijdt
 Van dees wellustige; nu hoop ik dat de tijdt
 Heur hand zal wapenen, en brengen haar tot schande;
 Zoo niet, 'k beneem haar weêr 't geen ik door deze handen
 Haar eens gegeven heb. nu moet ik wachten tot
 De vloot geland is, en daar meê, tot ieders spot,
 Vervoeren Julia tot in mijn Vaders palen;
 Geen Christen maakzel zal haar uit mijn handen halen.
 Eunuchus.

Ferrando, in 't gewaat van Eunuchus.

Ferran.

Hier mijn Heer.

Mul.

Gaat, neem dit lichaam, leg
 Het op zijn Ledekant, let wel op 't geen ik zeg.

Ferran.

Zulcx zal geschiên.

Mul.

Ik ga nu na mijn welbeminde,
 In wiens gezeegent oogh ik al mijn vreugde vinde
 Zoo zy mijn lust maar boet; zoo niet, de wreede dood
 Kan haast een Vrouwen-hart bedompelen in noort

Binnen.

Ferran.

Ga heen, vervloekten schelm. 'k heb in dees schijn vernomen
 Hoe al dees moordery door hem is toegekomen
 Die hier ter aarden leid. ô schelm! u snoode daad
 Is wel beloont, maar niet na waarde van het quaad.
 O schoone Julia, wilt u in rust begeven
 Na 't Elizeesche velt, alwaar de geesten leven
 Die zijn verongelijkt, u wraak die is voldaan;
 Maar gy vervloekte, kom, u zal ik brengen gaan
 Alwaar gy rusten zult; doch ik en zal niet rusten,
 Maar lacchen om u dood.

Ferrando wil Borgias opnemen, maar word van hem door steeken.

Borg.

En ik boet nu mijn lusten.

Ferran.

Ai my! wat pijn is dit? ô Goôn, ik ben verraân.

Borg.

Lacht nu vry om mijn dood, mijn wraak is al voldaan.

Fer.

Leeft gy? vervloekte schelm!

Borg.

Ik leef, maar gy zult sterven.

O schoone Julia, gy zult nu rust verwerven

In't Elizeesche velt. verrader, daar 's u loon.

Ferran.

Ach! wederhoud u arm, ô wreede moorder, Goôn!

Ik bind' my aan u dienst, weest stil, ik zal 't verklaren:
Ik heb u Slaaf gedood; maar, ach! de bulderbaren
Van 't woeste Noorden, laas! die springen my voor 't hoofd.
Ik ben Ferrando, maar mijn mogentheid verdooft.

Borg.

Zijt gy Ferrando? (Goôn!) zoo is mijn wraak noch grooter.
Gy bind' u aan mijn eedt; hou daar, mijn eedt die stoot'er
Met uwen ponjaart in: hou daar Ferrando, rust.

Fer.

Rechtvaardigen Hemel, ach! ik bid' dees wraak niet blust.

Hy sterft.

Borg.

Wat zoo, dat is mijn wensch. de Turk denkt om geen sterven,
Maar mijn arglistigheid zal hem in 't kort verderven.
Ferrandoos dood zal hem nu zijn te last geleid.
Hy heeft mijn valsche Vrouw haar liefde afgezeid,
't Welk noch mijn pijn verzoet, ik zal mijn wraak volvoeren,
Zoo ik maar leven mach; maar, ach! de snootst' der Hoeren
Die leeft noch, en zou licht door list mijn wraak ontvliên.
Ik zal noch, eer den dagh, de punt van 't staal haar biên.
O Febus, houd doch in u nat-bezweete Paarden,
Berooft doch voor een wijl van schijnzel onze aarde.
En gy, ô duist're nacht! wilt my u hulpe biên,
Dat ik voor 't morgenroot mijn wraak ten endt mach zien

Vyfde deel.**Themoclea.**

O Helsche Furiën, komt opwaarts, zendt u plagen,
En laat dees droeve Vrouw geen pijn en smart meer dragen.
Verlaten Mensche - kind, droeve Themoclea,
Gy zijt verongelijkt, u liefd' verworpen; ha!
Thessaalsche Tooveres, kon ik u stem naschreeuwen,
Of roepen door de aard, 'k zou de verwoede Leeuwen
Doen deizen voor mijn wee, en wraak, of liever, wat?
Ach! dat mijn bleeke schim was met een Slang omvat,
Gelijk een Nemazus, 'k zou ieder doen verschrikken.
Vliê wegh verraâr, van hier. wiens oogen zie ik blikken?
Zijt gy 't, O eed'le Maagt! u Vaders ziel knielt voor
De hooge Majesteit des Hemels, ach! ik hoor
Hem roepen om zijn recht. ach! waar ben ik gebooren?
O wanhoop! wegh, ik heb u tot geen hulp verkooren;
Gy zijt een spiegelglas voor 't scheemerachtig oogh,

Gy helpt de boosheid op, en draagtze heel om boog,
 Maar werptze dan in 't slijk, in 't diepe stof der zonden,
 En met u geessel-zweep slaat gy ons diepe wonden.
 Neen, ik geloof u niet, want al u doen is schijn
 Van waarheid, maar in 't end schenkt gy ons u fenijn,
 Gelijk ik nu gevoel in 't hert, met diepe knaging.

Borgias antwoordt van binnen.

Knaging.

Them.

O valsch geluid! wat is 't? verstrekt gy my tot schraging
 Van al mijn ongeval? gy liegt, ik knaag my niet,
 Ziet daar mijn borst on toloot, tast, voelt, ik bid u, ziet
 Of 't ook in 't minste deel besmet is van de zonden.
 Ai my! laat af; ô neen! slaat my geen zwaarder wonden!
 Zy zijn my al te zwaar. 'k Ben immers onbevlekt.

Borg.

Bevlekt.

Them.

Laat af de Donder-stem, die mijn verdriet begekt,
 Kaatst doch mijn wreede schuldt niet meer tegen de wanden,
 Of 't vliegt door 't gantsche Hof, 't welk vol is van die schande.
 Erbarmt u over my! neemt aan mijn droef gezucht;
 O Hemel! maakt mijn daad en wreedheid niet berucht,
 Laat mijn onnozelheid beschermen doch mijn leven.

Borg.

Leven.

Them.

O neen! het walgt my, 'k bid' wilt my dees wensch vergeven;
 Ik zwem in ongeval, in smart, in pijn, in ramp!
 Mijn boezem is bezwalkt met dikke neveldamp,
 Dus is mijn hoogste wensch, en een' ge hulp, het sterven.

Borg.

Sterven

Them.

Wie meent gy, meent gy my? ô neen! d'onlukken zwerven
 Noch sterker om my heên. gy meent mijn Dochters moordt.

Borg.

Moordt.

Them.

Ja, van mijn Egemaal. ô duist're nacht! ai smoordt
 Dees misdaat, dekt mijn schandt, ai dekt my met u vlerken!
 Op dat de werelt doch mijn misdaat niet kan merken.

Tweede uitkomst.

Borgias. Themoclea.

Borg.

Themoclea.

Them.

Wat is 't, wie roeptme by mijn naam?

Borg.

Een aazem van die geen, die eertijds door de Faam
U lof deê galmen, en gerust by ukon leven.

Them.

By my?

Borg.

Helaas! maar nu op d'aarde hier komt zweven
Met naâr gezucht, om 't leet dat my is aangedaan
Van uwe handen; gy die placht by my te staan
Als mijn beminde, zigt nu, laas! mijn onrust.

Them.

Gooden!

Borg.

En mijn verlangen is, om u ter plaats te nooden
Daar ik ben, dat 's mijn wensch.

Them.

Maar gy verkreegt ze niet.

Borg.

Noch nu, noch nimmer!

Them.

Ach! dat my genaâ geschiedt.

Borg.

Eist dat den Hemel, die ik steeds om wraak zal manen.

Them.

Het Hemelsche gerecht is als mijn misdaat. tranen
Noch zuchten helpt hier niet, mijn daden zijn te wreedt,
Ik ken ik heb misdaân; maar of mijn hart met leedt
Geplaagt word, dat en kan mijn misdaadt niet afwassen.

Borg.

Tot dat de dood u volgt zal ik steeds op u passen;
Maar 't Hemelsche gerecht dat eist u sterfdagh nu.

Them.

Kom, weest mijn Rechter, ik ben voor geen sterven schuw,
De dood die baart mijn rust, wreekt u na mijn behagen,
Met strop, met vuur, of zwaart, 'k zal 't met gedult verdragen.

Borg.

Den uchtentstont breekt aan; de Lucht die schift, en scheidt
Van een; de goude Zon zijn glanzig hoofd uitbreidt.
Wy geesten moeten voort verlaten nu dees aarde,
En in de duisterheid ons woonplaats zoeken, daar de
Verdoemde zielen zijn vol knaging, en berouw.
Ik ga, maar u genaakt veel droefheid, wee, en rouw.

Them.

O zware ongeluk, dat my het hart doet schrikken;
De Starren staan verbaast, en yzen voor mijn blikken.
Ach! 't is met my gedaan, wat mensch leeft op der aard'

Ellendiger dan ik, en meerder straffen waard'?
Ach! mocht ik van mijn zelf mijn eigen Rechter wezen.
O ziel van Borgias, ik zal geen sterven vreezen,
Ik offer voor u geest mijn lichaam, tot een zoen
Van mijne misdaad.

Borg.

Daar kunt gy my meê voldoen.

Hy wort 'er met heur hayr.

Zoo moet 'et alle gaan die Borgias verdrukken.
Nu zal het werk in 't end' u Meester wel gelukken.
Wring vry, gy zijt te vast, heft u noch hooger op,
Tot dat het Hels vergift u bortelt uit de krop;

Vernoegt zoo Borgias ziel. 't Geluid is al vervlogen.
De tijd verloopt, mijn brein zoekt wraak, en geen meêdogen.

Bin.

Derde uitkomst.

Iulia. Muliassus.

ACh! zoo gy mensch'lijk zijt, verlaat my doch, mijn Heer,
U woorden zijn voor my te vreemt, gy quetst mijn eer;
Bezoedelt u doch niet met zwakke Maagde-schennis,
Bedenkt eens wie ik ben, mijn Heer, draag beter kennis.

Mul.

Gy zijt die geen waar in ik al mijn vreugde zien,
Veracht gy al 't vermaak, wilt gy dees zoetheid vliên?
Neen, neemt dit minlijk aan, beóogt het na behooren,
De Goôn vergunnen 't u, gy zijt voor mijn gebooren.
Verhoort mijn smeken, weest niet schuw voor 't zoetste zoet.

Iul.

O Godt, verhoort dees Maagt!

Mul.

Hoe! is u jeugdig bloedt
Als 't Appenijns Gebergt, verkout, verdroogt, bevrooren,
Dat gy niet na mijn klagt noch droef gezucht wilt hooren?
Ai! laat een minnaars klacht u hart toch meuken, toont
Genaâ; mijn trouwe min toch met u weêrliefd' loont.
Beweegt u hart noch niet? een Rots die zou beweegen.
Ik zie 't, ik heb genaâ van mijn Goddin verkreegen;
Het water is verheugt, en kabbelt aan de strandt,
De grijze Zee-god toont in 't koude water brandt,
Hy toont ons al zijn schat van Peerlen en Juweelen.
Neen, neen! wegh met u schat, wy willen liefde heelen.

Iul.

Houd op, 't is al te veel. ik weet van geen geneugt,
De blijdschap die ik zoek is sterven, want mijn vreugt
Verdwijnt voor mijn gezicht, u woorden staan my wonden,
U stem dreunt door mijn oor, veel meer als Scillaas honden
Het oor verdoofden van de Helden op de Zee.

Mul.

Mevrouw.

Iul.

Vervloekten Turk.

Mul.

Vergun my doch een beê.

Iul.

U bidden is vergeefs, ach! konde ik my vervloeken.

Mul.

En mocht ik in u schoot mijn grootste vreugde zoeken.

Iul.

Dat zult gy nimmer doen.

Mul.

'k Zal al, voort geef u neêr.

Iul.

Zult gy een schender zijn van my, en van mijn eer?
Dat sta ik nimmer toe, gy zult mijn schoot niet vlekken,
Daar 's meer dan Vrouw in mijn.

Mul.

Dit worstelen noch trekken
En helpt u niet, voort, voort, in mijn vertrek.

Iul.

In 't graf,
Of in de nare poel van Acheron. laat af,
Laat af met u geweldt, ik wil voor u niet bukken,
O Goôn waar blijft u hulp. laat gy een Maagt verdrukken?
Erbarmt u geen geschrey? verraadt, verraadt, verraadt.

Peruzio, met de Wacht van 't Hof.

Per.

Waar is dit naâr geroep, in 't Hof, of op de straat?

Mul.

Vervloekte! snoer u tong, of 't zal u leven kosten.

Fenizo, met d'Edeldom.

Feni.

Hier wierdt gerucht gehoord.

Iul.

Ach! dat gy my verlost.

Per.

Wie meldt dees woorden; spreek?

Iul.

Ach! 't is u Opperhoofd.

Mul.

Stil, of gy sterft.

Per.

De nacht ons van het zien berooft.
Men haal ons Toorts-licht hier. wel hoe! het is Mevrouw.

Iul.

Helaas! ellendig.

Feni.

Hoe! wie derft Mevrouw benouwen?

Mul.

Die u verpletten zal.

Feni.

'k Zal haar verlossen.

Mul.

Ja

Gelijk een Zephalus. voort reek els, 'k raad u ga,
Pak u terstondt van hier.

Iul.

Ik bid u, wilt my helpen....

Per.

Mevrouw, zijt wel gerust, ik zal u droefheid stelpen.

Mul.

Wat stut gy in u loop, gy zwakke Krist'nen. kom
En nagelt ons te zaam. hoe! schrikt gy, zegt, waarom?
Ik zal dees vette roof niet uit mijn handen geven,
't En zy gy my en haar te zamen rooft het leven.
Maar wacht u voor dees moordt, mijn dood zal voor u staat
Een wreede kanker zijn, een pijnlijker quaadt

Als eer 't vergiftig hembt van Nessus. 'k zal niet buigen,
 Maar lacchen om u val, als Borgias, en zuigen
 Mijn voedzel uit u quaat. hy lachten om u smart,
 Zoo lang tot dat de dood zijn speer hem duwde in 't hart.
 Gy schreide om de dood van Julia, wiens liefde
 Ik nu genieten zal, schoon zy u 't hart doorgriefde.
 Mijn hart dat brand van wraak, en gloeit als Etnaas vuur:
 Ik zal het lessen in u bloed, noch eer een uur
 Zal ik dees gantsche Stadt na mijnen wil vervormen,
 En haar dan met geweld, maar niet met liefd', bestormen.

Feni.

O yslijk monsterdier!

Per.

Vervloekt moet zijn u ziel.

Feni.

Verlaat dees Maagt.

Mul.

Sta af, eer dat ik u verniel;
 Want 't voorbeeld van de dood verdubbelt noch mijn krachten;
 Ik zal de bleeke Maan verschrikken. wilt u wachten
 Dat ik u niet en zeng, gelijk de Voerman deê,
 Die reukloos onbedacht des Hemels spoor doorsneê.
 'k Zal om dees schoone Zon vreeslikke wolken sprepen
 Voor uwe oogen, om haar zoo van hier te leyen;
 En kan dat niet geschiên, zoo zal ik door mijn zwaart
 Haar't leven rooven. daar, vaar met my onder d'aard'.

Feni.

Dat 's mis, vervloekten schelm; zy leeft, maar gy zult sterven.

Mul.

Ach! had ik met mijn dood zoo veel kunnen verwerven,
 Om in d'Elize schaauw' te wandelen met haar,
 Ik zou de Helsche Vorst, en Prozerpijn, zelfs naar
 Ons liefd' doen hengelen, en jalouzy verwekken;
 Maar nu en kan 't niet zijn.

Vierde uitkomst.

Borgias. Thilenzo. Phego. Muliassus. Iulia. Fenizo. Peruzio.

Borg.

Wilt met u mist betrekken
 Het gantsche aardrijk, en benevelt het gezicht
 Van mijn vervollegers.

Phil.

Het wijkt ons, volgt my dicht.

Per.

Wat is daar voor gerucht?

Borg.

Helaas! ik ben verloren.

Mul.

Wat 's dit? hoe! is 'er schrik in 't moedig hart gebooren?
 Hoe! een vervloekte geest brengt die nu vrees in my?
 Die als een Atlas zelf des Werelds schrager zy!
 Ik, die voor Hel noch Dood en vrees, zal nu ontvouwen
 Hoe dees onzichtb're schim hem voor het staal zal houwen.

Borg.

Helaas! ik ben verraân.

Phego.

Wat wonder wil dit zijn?

Mul.

Klim, hoog-onzichtb're schim, en zet u op de lijn
 Van 't middelpunt; maar neen, hy houdt het by der aarde.

Borg.

O Helhondt!

Mul.

Neen, u schim in my geen vrees en baarde.
 Nu is mijn ziel vernoegt, nu vrees ik voor geen pijn,
 Schoon dat het wildt Gediert, op Kaukazus, in mijn
 Verhitte Lever sloeg zijn klauwen; 'k zal niet schrikken,
 Maar lacchen om u val, en toonen met mijn blikken
 De vreugt die ik gevoel, nu ik u sterven zie.

Borg.

Laat af, verheugt u niet, ô levens-adem! vliê,
 Maak my onroerlijk, gelijk de dikke Eiken
 Op Ossa, die haar toppunt tot den Hemel reiken;
 Maar, ach! mijn hart-aâr barst. kom hier Themoclea.

Mul.

Roept haar vry om u hulp, zy zal u helpen, ja,
 Gelijk haar Dochter, die zy om mijn liefd' vermoorde.

Borg.

Amada! zijt gy een die meê de wreetheid schoorde?
 O schoone Minnespruit! ik sterf; maar wee en wraak
 Dat volgt u. nu wil ik hier mijn rechtvaarde zaak
 Verhalen, wreede Turk, mijn Vrouw sturf door mijn handen.

Mul.

Hebt gy u Vrouw vermoort? schaamt u, ô wreede schande!
 Dit is de tweedemaal, eens in het duist're graf,
 Maar toen nam ik Mevrouw haar wreede banden af,
 En nu besmet gy zelf u handen, zie, zy rooken
 Noch van 't onschuldig bloed, ik deê dees nacht haar spookten,
 En waaren voor de koets van u Venetiaan,
 En dat om Borgias dood, die u valsch had verraên
 Door 't sterven van u Lief, u Ziel, u Welbeminde.
 Verheugt u om zijn val, waar in gy vreugt kunt vinden.

Fen.

Verrader, daar 's u loon.

Mul.

Dat u de donder slaâ.

Fen.

Waar is Ferrando?

Phil.

Ach! den Hemel helpt hem.

Borg.

Ja,

Die is zijn hulperal. dees nacht quam hy vertoonen
 In schijn eens zwarten Slaaf, dees hand ging 't hem beloonen,
 En zond hem na zijn graf.

Phego.

Hou daar vervloekte, sterf.

Borg.

Stort, stort, ô Citeron, dat ik eens rust verwerf,
 Laat nu u hooge Palm door zulk een storm bewegen,
 Verwelkt, en stort op my, ik heb mijn loon gekregen;
 Maar gy, vervloekten Turk, zijt schuldiger dan ik.

Hy sterft.

Mul.

Waar blijft het blixemvuur, dat het my niet verstik?
 Buigt Libiaans gebergt u kou-berijpte kruinen,
 Schuilt in de Peekelplas uw's Vaders hooge Duinen;
 En Bergen, dekt u hoofd, aanschouwt doch niet den val
 Des Werelds-schragers. ach! ik sterf. O duist 're dal,
 Spalkt nu u holle muil, gy zult een roof ontvangen
 Die gy niet zwelgen kunt. ai my!

Hy sterft.

Iul.

'k Boet mijn verlangen
 Nu ik hem sterven zie.

Fen.

Hy heeft zijn rechte straf.

Per.

Mevrouw, ons trouwe dienst blijft by ons tot in 't graf.

Iul.

Ik dank u Heeren. O rechtschape Onderdanen!

Fen.

Mevrouw, ai! weent niet meer, droog af dees brakke tranen,
 En ziet my doch eens aan met een gezeegent oog:
 U haters zijn geveldt, ik bid Mevrouw, ai! droog
 U paerle tranen, want zy zijn onnut gekreten,
 Of weent gy nu uit vreugt?

Iul.

Mijn droefheid is vergeten.

Phil.

O spiegel van de deugt! gy hebt de list en kracht
 Verwonnen, en u zelf in vrye staat gebracht;
 Gy zult in onze eeuw een baak en oogmerk strekken,
 Om ieder door u deugt tot deugden op te wekken.

Fen.

Mevrouw, aanziet dees Vorst die in u liefde brand,
Toont hem een minlijk oog. ach! die d'albaste hand
Mocht roeren, en zijn lust verzaden op u lippen.
Wat zeg ik lippen? neen, met recht zijn 't minneknippen.
Gy hebt bespeurt mijn min, mijn pijn, mijn brandt, mijn smart
Ontfangt dees offerhandt, mijn opgeoffert hart.
Gy Heeren, ik verzoek Mevrouw van u ten echte.

Per.

Zy heeft een vrye wil, wie derft haar onderrechten?

Iul.

Zoo offer ik alhier aan u mijn ziel en hart.

Phil.

Den Hemel geeft u heil na lang-geleeden smart.

Fen.

Ik dank u voor dees wensch; maar, ach! door het bedroeven
Van Vorst Ferrandoos dood leidt noch mijn hart in schroeven;
Maar droefheid dient verbanne. ik huw' my aan dees vreugt,
Aan dees verkooren Zon, en pronkbeelt van de deugt.
Gy die met ons de dood ontsprongen zijt, scheidt luste,
De haat is uit dit Hof, hier huisvest niet dan ruste,
De stormwindt is voorby, een stille kalmt' verrijst,
Die my dees groote vreugt, beneven u, bewijst.

UIT.

